

Електронний журнал «Державне управління: удосконалення та розвиток» включено до переліку наукових фахових видань України з державного управління (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 1643 від 28.12.2019).

Спеціальність – 281.

Державне управління: удосконалення та розвиток. 2026. № 3.

ISSN 2307-2156

Copyright © The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2156.2026.3.24>

УДК 35.07:005.31:340.134:004.8.

А. С. Осмак,

*д. філос. з публічного управління та адміністрування,
доцент кафедри національної економіки та публічного управління,
Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана
ORCID ID: <http://orcid.org/0000-0002-1960-8353>*

А. О. Дудніченко,

*аспірант кафедри національної економіки та публічного управління,
Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-0543-1027>*

СТРАТЕГІЧНЕ НОРМОПРОЄКТУВАННЯ НА ОСНОВІ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНА МОДЕЛЬ ТА ІНСТИТУЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ ВПРОВАДЖЕННЯ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

A. Osmak,

PhD in Public Management and Administration, Associate Professor, Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman, Kyiv, Ukraine

A. Dudnichenko,

Postgraduate Student, Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman, Kyiv, Ukraine

STRATEGIC LEGISLATIVE DESIGN POWERED BY ARTIFICIAL INTELLIGENCE: CONCEPTUAL AND METHODOLOGICAL MODEL AND INSTITUTIONAL MECHANISMS WITHIN PUBLIC GOVERNANCE

У статті здійснено теоретико-методологічне обґрунтування модернізації нормопроектної діяльності в умовах експоненційного розвитку цифрових технологій та зростання складності управлінських процесів. Доведено, що традиційні підходи до підготовки нормативно-правових актів не відповідають темпам суспільних і технологічних трансформацій, що зумовлює необхідність інтеграції інструментів штучного інтелекту у систему публічного управління. Проаналізовано сучасний стан нормативного забезпечення правотворчої діяльності та встановлено обмеженість застосування прогностичної аналітики, моделювання сценаріїв і автоматизованої обробки даних у процесі розроблення законодавчих ініціатив. Обґрунтовано, що використання алгоритмів штучного інтелекту створює можливість переходу до проактивної та доказової моделі формування нормативної політики.

Запропоновано концепцію інтелектуального нормопроектування, що передбачає створення нормативно-прогностичної інтелектуальної системи як цифрової платформи стратегічного аналізу, здатної автоматично виявляти регуляторні прогалини, прогнозувати наслідки правових рішень та формувати обґрунтовані пропозиції щодо пріоритетних законодавчих змін, забезпечуючи підвищення якості, узгодженості та ефективності публічного управління.

The article substantiates the theoretical and methodological foundations of AI-based strategic norm-projecting as a new paradigm of normative activity within the system of public administration. It argues that under conditions of rapid technological change, geopolitical instability, post-crisis recovery, and accelerated digital transformation, traditional reactive approaches to drafting normative legal acts are no longer sufficient to ensure policy coherence, regulatory sustainability, and long-term state resilience. The growing gap between strategic development goals and specific regulatory decisions necessitates the integration of strategic

planning, evidence-based policy, regulatory impact assessment, and predictive analytics into a unified framework of anticipatory law-making.

The study analyzes contemporary academic discourse and current regulatory practices, revealing that although digitalization and artificial intelligence are increasingly applied in public governance, their systematic integration into normative drafting processes remains fragmented. Particular attention is paid to the need for embedding artificial intelligence tools—such as big data analysis, scenario modeling, risk assessment algorithms, and generative systems—into the strategic cycle of policy formation. AI is conceptualized not merely as a technical instrument of automation, but as a cognitive-analytical environment capable of identifying regulatory gaps, forecasting socio-economic consequences, modeling alternative legal scenarios, and supporting evidence-based decision-making.

A central contribution of the article is the proposal of a Normative-Prognostic Intelligent System as an institutional and technological platform for implementing strategic norm-projecting. Such a system is designed to integrate strategic planning mechanisms, legal monitoring, and predictive analytics into a coherent digital ecosystem, ensuring proactive, transparent, and data-driven normative development. The findings demonstrate that the institutionalization of AI-supported strategic norm-projecting enhances the quality, adaptability, and effectiveness of public regulation, strengthening the capacity of the state to respond to complex and rapidly evolving challenges.

Ключові слова: державне управління, нормопроектування, стратегічне планування, цифрові технології, штучний інтелект, інтелектуальні системи.

Keywords: public administration, regulatory design, strategic planning, digital technologies, artificial intelligence, intelligent systems.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями. Початок ХХІ століття характеризується безпрецедентною динамікою трансформацій у політичній,

економічній, соціальній та технологічній сферах. Глобалізаційні процеси, посилення геополітичної турбулентності, воєнні загрози, прискорена цифровізація, розвиток платформної економіки та експоненційне зростання обсягів даних формують якісно нове середовище функціонування держави. У цих умовах швидкість суспільних змін істотно випереджає темпи оновлення нормативно-правового регулювання, що зумовлює виникнення регуляторних прогалин, колізій та фрагментарності правової політики. Традиційні моделі підготовки нормативно-правових актів, орієнтовані переважно на реагування на вже сформовані проблеми, дедалі частіше виявляються недостатніми для забезпечення системності та передбачуваності державного управління.

Однією з ключових характеристик сучасного етапу розвитку публічного управління є зростання ролі стратегічного мислення у формуванні та реалізації державної політики. Стратегічні документи – національні стратегії, програми відновлення, концепції галузевого розвитку – дедалі більше визначають вектор трансформацій суспільства. Водночас між задекларованими стратегічними цілями та конкретними нормативними рішеннями нерідко спостерігається розрив, що знижує ефективність публічної політики та ускладнює досягнення довгострокових результатів. Це актуалізує необхідність переосмислення процесів підготовки нормативних актів як складової стратегічного циклу управління, здатної забезпечити узгодженість правового регулювання із цілями розвитку держави.

З огляду на зазначене, особливої наукової ваги набуває дослідження методологічних засад формування нормативних рішень у контексті довгострокового розвитку держави. Йдеться про необхідність інтеграції стратегічного управління, доказової публічної політики, регуляторного аналізу впливу, прогнозування та цифрової аналітики у єдиний концептуальний підхід до підготовки нормативно-правових актів. Такий підхід має забезпечити системність, узгодженість та результативність правового регулювання в умовах високої невизначеності та динамічності зовнішнього середовища. У цих умовах правове забезпечення державної

політики має бути не лише адаптивним, але й випереджальним, здатним враховувати сценарії технологічного розвитку та потенційні ризики.

Таким чином, сучасні виклики розвитку публічного управління об'єктивно зумовлюють потребу формування нової управлінсько-правової парадигми підготовки нормативних рішень, здатної поєднати стратегічну орієнтацію, аналітичну обґрунтованість і технологічну спроможність. Саме в цьому контексті постає необхідність теоретико-методологічного осмислення відповідних процесів як невід'ємної складової модернізації системи публічного управління та адміністрування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасні трансформації системи публічного управління, зумовлені цифровізацією, зростанням складності соціально-економічних процесів та впровадженням технологій штучного інтелекту (*далі AI – artificial intelligence*), актуалізують необхідність переосмислення підходів до нормотворчої діяльності та її стратегічного забезпечення. У цьому контексті особливого значення набуває аналіз наукових досліджень, присвячених питанням нормопроекування, стратегічного планування та використання інтелектуальних аналітичних систем у формуванні державної політики, що дозволяє визначити ступінь розробленості проблеми, окреслити дискусійні аспекти та виявити наукові прогалини, які потребують подальшого теоретико-методологічного обґрунтування. У світовому науковому дискурсі можемо відзначити аналітичну доповідь Європейської Комісії «*Legal Drafting in the Era of Artificial Intelligence and Digitisation. European Commission*», у якій обґрунтовується доцільність впровадження інтелектуальних інструментів підтримки законодавчої діяльності, зокрема концепції Machine-Consumable Law («машинозчитувані правові норми») та розширеної цифрової платформи LEOS як середовища для алгоритмічної підтримки підготовки нормативних актів [1]. У зазначеному дослідженні підкреслюється, що цифровізація законодавчого процесу повинна супроводжуватися формуванням нової

методології нормативного дизайну, орієнтованої на дані, формалізацію логічних структур правових норм та їх подальшу машинну інтерпретацію.

У контексті стратегічного регулювання штучного інтелекту вагомим є внесок Дж. Вуйчич, у якому обґрунтовується необхідність проактивного формування національних правових рамок розвитку AI як елементу державної конкурентоспроможності та інституційної стійкості; автор наголошує на тому, що стратегічні правові моделі мають поєднувати гнучкість, ризик-орієнтований підхід і довгострокову інноваційну політику [2]. Проблематика стратегій регулювання та прозорості алгоритмічних систем комплексно досліджена М. Солане та Е. Вулхорстом, якими на основі порівняльного аналізу визначено моделі правового реагування на технологічні виклики та доведено, що ефективність регуляторних підходів залежить від інституційної інтеграції принципів підзвітності, відкритості та алгоритмічної пояснюваності [3]. А. Аіша, Н. Юсоф, С. Салех та Х. Абас узагальнили міжнародні дослідження щодо застосування AI у формуванні політики та довели, що інтелектуальні системи дедалі активніше використовуються для аналізу великих масивів даних, моделювання сценаріїв політики та прогнозування регуляторних наслідків, що трансформує традиційну логіку підготовки управлінських рішень [4].

У вітчизняному науковому дискусії проблематика інтеграції штучного інтелекту в систему публічного управління розглядається крізь призму інституційних трансформацій та нормативно-правових викликів. Зокрема, І. Костенко зазначає, що використання алгоритмічних систем трансформує характер публічної влади, змінюючи співвідношення між людською дискрецією та автоматизованими процедурами. ШІ здатний підсилювати об'єктивність і раціональність управлінських рішень, проте одночасно ставить перед державою додаткові вимоги щодо прозорості, пояснюваності та відповідальності [5]. Н. Костенюк та О. Воронова обґрунтували, що AI має значний потенціал для оптимізації публічного управління в Україні, сприяючи ефективній післявоєнній відбудові через автоматизацію, аналітику та

прозорість [6]. Водночас у статті Т. Маматової та І. Чикаренко зазначили, що застосування систем штучного інтелекту в публічному управлінні може значно поліпшити процеси прийняття рішень, передбачати проблеми та виявляти тренди [7].

На основі проведеного аналізу сучасних наукових досліджень можна констатувати, що проблематика стратегічного нормотворення і використання штучного інтелекту у прогностичному аналізі розвитку законодавства перебуває на перетині кількох активних дослідницьких напрямів – цифровізації правотворчої діяльності, регулювання технологій AI, а також стратегічного планування публічної політики. Сучасні світові й вітчизняні дослідження ґрунтовно висвітлюють окремі аспекти цих явищ: вони аналізують трансформацію нормативного процесу через цифрові інструменти, пропонують моделі адаптивного регулювання технологій штучного інтелекту, а також характеризують застосування аналітичних систем для підтримки прийняття політичних рішень. Однак у межах сучасної наукової дискусії тема саме стратегічного нормотворення як окремої концептуальної категорії, що поєднує прогностичне моделювання, доказову аналітику, системне стратегічне планування та інституційні механізми інтеграції AI у процес формування нормативно-правових актів, є недостатньо висвітленою та фрагментарною. Існуючі дослідження частіше зосереджуються на технічних або окремих процесуальних вимірах (наприклад, регулювання AI як об'єкта права або застосування AI для прогнозування політик), але не формують цілісної теоретико-методологічної моделі стратегічного нормотворення, здатної поєднати аналітичні, технологічні та управлінські виміри нормативної діяльності в умовах високої невизначеності зовнішнього середовища та цифрових трансформацій. Така наукова прогалина підкреслює актуальність подальших досліджень, спрямованих на формування узгодженої концепції, що забезпечує прогностичність, адаптивність і узгодженість нормативного регулювання в системі публічного управління.

Цілі статті. Метою статті є теоретико-методологічне обґрунтування

концепції стратегічного нормопроекткування на основі штучного інтелекту та визначення інституційних і організаційно-правових механізмів впровадження в умовах цифрової трансформації держави.

Виклад основного матеріалу дослідження. В умовах зростаючої турбулентності глобального середовища, прискорення технологічних змін та ускладнення соціально-економічних процесів система публічного управління опиняється перед необхідністю переходу від реактивної до проактивної моделі формування нормативного середовища. Динаміка цифрової трансформації, масштабування даних, алгоритмізація управлінських процесів і поява генеративних моделей штучного інтелекту змінюють саму природу підготовки управлінських рішень, що обумовлює потребу в переосмисленні теоретико-методологічних засад нормотворчої діяльності як стратегічної функції держави. У цьому контексті нормативно-правовий акт постає не лише як інструмент юридичного регулювання, а як результат системного прогнозування, аналітичного моделювання та інституційної координації, спрямованої на забезпечення довгострокової стійкості суспільного розвитку.

Традиційна модель нормотворення, що базується переважно на експертно-інтуїтивних підходах та фрагментарному аналізі впливу, дедалі менше відповідає вимогам цифрової епохи, де обсяг інформації, швидкість її оновлення та міжгалузева взаємозалежність процесів значно перевищують можливості класичних процедур обробки даних. Унаслідок цього зростає роль інтелектуальних систем підтримки прийняття рішень, здатних здійснювати багатофакторний аналіз, моделювати альтернативні сценарії розвитку регуляторного середовища, виявляти латентні ризики та прогнозувати соціально-економічні наслідки майбутніх нормативних змін. Саме інтеграція таких інструментів у процес нормопроекткування відкриває можливість формування стратегічно орієнтованої, доказової та адаптивної нормативної політики.

Аналіз чинного українського законодавства засвідчує наявність нормативно-правових актів, що формують правову основу нормотворчої

діяльності, проте прослідковуються прогалини з точки зору сучасних вимог стратегічного підходу та прогнозного аналізу. Так, Закон України «Про правотворчу діяльність» визначає правові та організаційні засади правотворчої діяльності, принципи і порядок її здійснення, учасників правотворчої діяльності, правила техніки нормопроектування, порядок здійснення обліку нормативно-правових актів, а також правила дії нормативно-правових актів, усунення прогалин, подолання колізій у нормативно-правових актах та здійснення контролю за реалізацією нормативно-правових актів [8]. Закон формально визначає механізми планування та розроблення проєктів актів, але не містить обов'язкових вимог щодо використання прогностичного аналізу, оцінювання регуляторного впливу або багатовимірної аналітики на рівні стратегічного прогнозування, що є особливо актуальним в умовах прискореного розвитку технологій та складності суспільних процесів.

У практиці нормопроектної техніки донині використовуються «Методичні рекомендації щодо розроблення проєктів законів та дотримання вимог нормопроектної техніки» [9], які затверджені Міністерством юстиції ще у 2000 р. та регламентують логіку побудови текстів законопроектів, вимоги до їх структури, назви та преамбули, а також необхідність аналізу чинного законодавства та міжнародних договорів під час розроблення проєктів. Незважаючи на те, що цей документ зберігає значення у частині технічних вимог, він не спрямований на інтеграцію стратегічних процедур підготовки нормативних актів відповідно до прогнозних моделей розвитку та не враховує інтеграції даних великих обсягів чи інтелектуальних сервісів у процес оцінювання необхідності правового втручання.

Регулювання нормотворчої діяльності в Україні відображено у «Порядку подання нормативно-правових актів на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України та проведення їх державної реєстрації» [10], який стосується саме адміністративних процедур реєстрації актів, але не визначає методологічні підходи до їх змістовного наповнення чи прогнозного

оцінювання. Така ситуація підтверджує відсутність скоординованого законодавчого підґрунтя для стратегічного обґрунтування правотворчої діяльності в Україні.

Водночас сучасне національне законодавство фіксує пріоритетність стратегічного планування як ключового елементу державної політики, що має забезпечити прогнозованість та цілеспрямованість розвитку України. Зокрема, Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції національної системи стратегічного планування» [11] визначає, що існуюча практика стратегічного планування в Україні є фрагментарною та неузгодженою, що призводить до відсутності єдиної системи встановлення та досягнення довгострокових цілей розвитку, і що вона потребує комплексного реформування із включенням прогностичного аналізу у процеси розроблення стратегічних документів. У тексті цього документу зазначається, що на загальнодержавному рівні відсутня проста та ефективна система цілевизначення, цілепокладання та забезпечення цілеспрямованого розвитку, яка реалізується через взаємоузгоджену ієрархічну систему документів державного стратегічного планування.

Незважаючи на зазначене визнання пріоритетності стратегічного планування, домінуюча практика законодавчих ініціатив не визначає обов'язкову вимогу проведення прогностичного чи регуляторного аналізу перед внесенням проєктів актів у парламент чи урядові органи. У разі, коли правові ініціативи готуються без системного прогнозування впливу технологічних, економічних і соціальних змін, очікуваним є негативний вплив на здатність правової системи адекватно реагувати на сучасні виклики та швидкоплинний розвиток суспільства, технологій і ринкових умов, а існуюче законодавство створює лише часткову основу для нормотворчої діяльності, без належної інтеграції стратегічного прогнозування та оцінювання впливу нормативних актів, що суперечить сучасним вимогам ефективності та адаптивності управлінського процесу, оскільки унеможлиблює формування цілісної, передбачуваної та стратегічно узгодженої прогностичної

нормативної політики.

У межах сучасної парадигми публічного управління стратегічність нормативної діяльності означає її підпорядкованість довгостроковим цілям державного розвитку, узгодженість із національними та секторальними стратегіями, а також спроможність забезпечувати випереджальне регулювання нових технологічних і соціальних явищ. Це передбачає поєднання стратегічного планування, foresight-аналізу, оцінювання регуляторного впливу та системної аналітики великих даних у єдину управлінську модель, де штучний інтелект виступає не лише інструментом автоматизації, а й когнітивним середовищем формування альтернатив та підтримки обґрунтованості нормативних рішень.

Особливого значення набуває інституційний вимір досліджуваної проблематики. Запровадження інтелектуальних механізмів у нормотворчу діяльність вимагає перегляду організаційних процедур, розподілу повноважень, забезпечення алгоритмічної прозорості та формування нових компетенцій публічних службовців. Таким чином, стратегічний підхід у нормопроектванні на основі штучного інтелекту постає як комплексна управлінська інновація, що поєднує технологічні рішення, нормативно-правові інструменти та інституційні трансформації.

Тож, на основі вищезазначеного, ми можемо визначити **стратегічне нормопроектвання** – як інтегрований, науково обґрунтований та інституційно організований процес розроблення проєктів нормативно-правових актів, який здійснюється на основі довгострокових цілей розвитку держави, системного стратегічного аналізу, прогнозування соціально-економічних і технологічних змін, оцінювання регуляторного впливу та управління ризиками з метою забезпечення узгодженості нормативного регулювання із стратегічними пріоритетами публічної політики, принципами належного врядування та вимогами сталого розвитку.

У науково-методологічному вимірі стратегічне нормопроектвання виступає як складова стратегічного управління, що поєднує інструментарій

evidence-based policy (доказової політики), foresight-прогнозування, системного моделювання та інституційного аналізу для формування нормативних рішень випереджального характеру. Його відмінність від традиційного нормопроектування полягає у переході від реактивного реагування на вже сформовані суспільні проблеми до проактивного конструювання правових рамок майбутнього розвитку, що враховують імовірні сценарії трансформації економіки, технологій, безпеки та соціальних відносин.

У функціональному аспекті стратегічне нормопроектування забезпечує інтеграцію нормативної діяльності із системою стратегічного планування держави, бюджетними механізмами, програмно-цільовим управлінням та інституційними реформами, формуючи цілісну модель нормативного забезпечення державної політики коли результатом є не лише текст проекту нормативного акта, а й обґрунтована модель очікуваних наслідків його впливу, визначення альтернатив регулювання, параметрів моніторингу та критеріїв оцінювання ефективності.

Таким чином, стратегічне нормопроектування слід розглядати як концептуально новий рівень розвитку нормотворчої діяльності у системі публічного управління, що забезпечує передбачуваність, адаптивність і стратегічну узгодженість правового регулювання в умовах динамічних суспільних змін та цифрової трансформації держави.

Логіка розвитку стратегічного нормопроектування як проактивної та прогностично орієнтованої моделі нормативної діяльності неминуче актуалізує питання інструментального забезпечення його реалізації на практиці. За умов зростання обсягів даних, ускладнення регуляторного середовища, прискорення технологічних змін і багаторівневості публічної політики традиційні аналітичні механізми вже не здатні забезпечити належну глибину прогнозування, швидкість обробки інформації та системну узгодженість нормативних рішень. Відтак стратегічне нормопроектування потребує створення спеціалізованого інституційно та технологічно

оформленого інструменту, який поєднує функції стратегічного аналізу, правового моніторингу, моделювання сценаріїв розвитку та підтримки прийняття управлінських рішень. Саме в цьому контексті постає необхідність формування *нормативно-прогностичної інтелектуальної системи* як цифрової платформи нового покоління, здатної забезпечити системну інтеграцію даних, алгоритмічну обробку складних соціально-економічних процесів і трансформацію результатів аналітики у структуровані пропозиції щодо розвитку законодавства.

Нормативно-прогностична інтелектуальна система – це інтегрована аналітично-експертна цифрова платформа, що на основі аналізу великих масивів даних (Big Data), моніторингу соціально-економічних процесів, технологічних трендів, міжнародної регуляторної практики та стану національного законодавства формує обґрунтовані прогностичні сценарії нормативного розвитку. Система має автоматично ідентифікувати регуляторні прогалини, конфлікти норм, ризики правового відставання від технологічних інновацій і генерувати перелік пріоритетних законодавчих та підзаконних актів із визначенням їх предметної сфери, цілей регулювання, очікуваних соціально-економічних ефектів та часових горизонтів розроблення.

Така система, на нашу думку, може функціонувати як інструмент підтримки стратегічного нормотворення в органах державної влади, забезпечуючи проактивне, доказове та синхронізоване формування нормативної політики відповідно до динаміки цифрового та глобального розвитку. Ми можемо розглядати її функціонування як складний соціо-технічний механізм, що інтегрує технологічні, організаційні й соціальні компоненти з метою забезпечення стратегічної раціональності процесу формування нормативно-правових актів. В основі її інституційної організації має лежати принцип системної інтеграції стратегічного управління та нормативної діяльності, який передбачає не лише автоматизацію окремих процедур, але й структурну перебудову управлінських процесів у державах, що здійснюють цифрову трансформацію. Така система має бути пропонована

як складова інституційної архітектури державного управління, що взаємодіє з інститутами стратегічного планування, аналітичними центрами, центральними органами виконавчої влади та законодавчими органами у рамках загальної політики державного регулювання. Такий підхід дозволяє розглядати нормативну діяльність не як ізольований юридичний процес, а як стратегічно організовану аналітичну систему, що забезпечує формування якісного регуляторного середовища на основі прогнозності, доказовості та технологічної підтримки управлінських рішень.

Висновки. Узагальнюючи результати проведеного теоретико-методологічного аналізу, слід констатувати, що трансформація сучасного публічного управління в умовах високої динаміки соціально-економічних процесів, технологічної турбулентності та експоненційного розвитку штучного інтелекту об'єктивно потребує переходу від реактивної моделі нормотворення до стратегічно орієнтованої, прогностично обґрунтованої та інтелектуально підтриманої нормативної діяльності. Нормопроекування більше не може залишатися процедурою формально-юридичного оформлення політичних рішень; воно має трансформуватися в інструмент довгострокового управлінського впливу, здатний моделювати майбутні стани системи, враховувати складні міжгалузеві ефекти та мінімізувати регуляторні ризики.

Дослідження засвідчує, що поєднання стратегічного планування, регуляторного аналізу впливу та алгоритмічних інструментів штучного інтелекту формує нову якість нормативної політики, у якій прогнозування стає невід'ємним елементом прийняття рішень. Інституційне впровадження нормативно-прогностичних інтелектуальних систем дозволяє забезпечити узгодженість нормативних актів із стратегічними цілями держави, підвищити обґрунтованість регуляторних ініціатив, скоротити часові лаги між виникненням проблеми та її правовим врегулюванням, а також посилити прозорість і підзвітність процесу формування політики.

Водночас встановлено, що попри зростання уваги до цифровізації управління та стратегічного планування, проблематика інтеграції

прогностичних інструментів і штучного інтелекту у сферу нормотворчої діяльності залишається фрагментарно опрацьованою як у вітчизняному, так і в міжнародному науковому дискурсі. Це зумовлює необхідність подальшого розвитку цілісної теоретико-методологічної моделі, яка поєднує правові, управлінські та технологічні компоненти в єдину систему стратегічно орієнтованого нормопроекування.

Отже, формування інтелектуалізованої, прогнозно-орієнтованої нормативної політики виступає не лише інструментом підвищення якості державного регулювання, але й ключовою передумовою забезпечення стійкості держави в умовах глобальних трансформацій. Саме інтеграція стратегічного бачення, інституційних механізмів координації та сучасних інтелектуальних технологій визначає перспективний вектор розвитку сучасного публічного управління.

Література

1. Legal Drafting in the Era of Artificial Intelligence and Digitisation. European Commission (2022). URL: <https://interoperable-europe.ec.europa.eu/sites/default/files/document/2022-06/Drafting%20legislation%20in%20the%20era%20of%20AI%20and%20digitisation%20%E2%80%93%20study.pdf> (Дата звернення: 19.02.2026).
2. Vujičić J. Strategic legal frameworks for artificial intelligence: Why smaller countries must Act Now. *World Journal of Advanced Engineering Technology and Sciences*. 2024. vol. 12 (02), pp. 953-972. DOI: <https://doi.org/10.30574/wjaets.2024.12.2.0325>
3. Sloane M., Wüllhorst E. A systematic review of regulatory strategies and transparency mandates in AI regulation in Europe, the United States, and Canada. *Data & Policy*. 2025. vol. 7. pp. e11. DOI: <https://doi.org/10.1017/dap.2024.54>, URL: <https://www.cambridge.org/core/journals/data-and-policy/article/systematic-review-of-regulatory-strategies-and-transparency-mandates-in-ai-regulation-in-europe-the-united-states-and-canada/A1BE4A34845C2C9227382053ECD1938A>
4. Badrul H., Yusof M., Salleh H. and Abas H. Transforming Governance: A Systematic Review of AI Applications in Policymaking. *Journal of Science Technology and Innovation Policy*. December 2024. vol. 10 (1). pp. 7-15.

DOI:10.11113/jostip.v10n1.148,

URL:

https://www.researchgate.net/publication/386520288_Transforming_Governance_A_Systematic_Review_of_AI_Applications_in_Policymaking

5. Костенко І. В. Штучний інтелект у системі публічного управління: інституційні виклики, управлінські трансформації та нормативно-правові орієнтири. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2025. № 92, Том 3. С. 206-212. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.92.3.27>, URL: <https://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/350546>

6. Костенюк Н., Воронов О. Можливості оптимізації публічного управління України за допомогою штучного інтелекту: перспективи для післявоєнної відбудови. *Теоретичні та прикладні питання державотворення*, 2025. № 34 Том 1 С. 148-155. DOI: <https://doi.org/10.35432/tisb342025346844>, URL: <https://taais.oridu.odessa.ua/article/view/346844>

7. Маматова Т., Чикаренко І. Використання штучного інтелекту у процесах розвитку стратегічних і проєктних компетентностей публічних управлінців. *Публічне управління та місцеве самоврядування*. 2023. № 4. С. 45-53. DOI: <https://doi.org/10.32782/2414-4436/2023-4-7>, URL: <https://journals.politehnica.dp.ua/index.php/public/article/view/542>

8. Про правотворчу діяльність: Закон України від 24.08.2023 № 3354-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2023, № 93, ст.364. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3354-20#Text> (Дата звернення: 19.02.2026).

9. Методичні рекомендації щодо розроблення проєктів законів та дотримання вимог нормопроектної техніки: постанова колегії Міністерства юстиції України від 21.11.2000 № 41. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0041323-00#Text> (Дата звернення: 19.02.2026).

10. Про вдосконалення порядку державної реєстрації нормативно-правових актів у Міністерстві юстиції України та скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правових актів: наказ Міністерство юстиції України від 12.04.2005 р. № 34/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0381-05/ed20190408#n60> (Дата звернення: 19.02.2026).

11. Про схвалення Концепції національної системи стратегічного планування: розпорядження Кабінету Міністрів України від 13.08.2025 № 853-

p. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/853-2025-%D1%80#Text> (Дата звернення: 22.02.2026).

References

1. European Commission (2022), “Legal Drafting in the Era of Artificial Intelligence and Digitisation”, available at: <https://interoperable-europe.ec.europa.eu/sites/default/files/document/2022-06/Drafting%20legislation%20in%20the%20era%20of%20AI%20and%20digitisation%20%E2%80%93%20study.pdf> (Accessed: 19 february 2026).
2. Vujičić, J. (2024), “Strategic legal frameworks for artificial intelligence: Why smaller countries must Act Now”. *World Journal of Advanced Engineering Technology and Sciences*, vol. 12 (02), pp. 953-972. DOI: <https://doi.org/10.30574/wjaets.2024.12.2.0325>
3. Sloane, M. Wüllhorst, E. (2025), “A systematic review of regulatory strategies and transparency mandates in AI regulation in Europe, the United States, and Canada”, *Data & Policy*, vol. 7, pp. e11, available at: <https://www.cambridge.org/core/journals/data-and-policy/article/systematic-review-of-regulatory-strategies-and-transparency-mandates-in-ai-regulation-in-europe-the-united-states-and-canada/A1BE4A34845C2C9227382053ECD1938A> (Accessed: 19 february 2026). DOI: <https://doi.org/10.1017/dap.2024.54>
4. Badrul, H. Yusof, M. Salleh, H. and Abas, H. (2024), “Transforming Governance: A Systematic Review of AI Applications in Policymaking”, *Journal of Science Technology and Innovation Policy*, vol. 10 (1). pp. 7-15, available at: https://www.researchgate.net/publication/386520288_Transforming_Governance_A_Systematic_Review_of_AI_Applications_in_Policymaking (Accessed: 19 february 2026). DOI:10.11113/jostip.v10n1.148
5. Kostenko, I.V. (2025), “Artificial Intelligence in the Public Administration System: Institutional Challenges, Management Transformations, and Regulatory Guidelines”, *Naukovyj visnyk Uzhhorods'koho natsional'noho universytetu. Serii: Pravo..* vol. 92 (3), pp. 206-212, available at: <https://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/350546> (Accessed: 19 february 2026). DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.92.3.27>
6. Kosteniuk, N., Voronov, O. (2025), “Possibilities for optimizing public administration in Ukraine using artificial intelligence: prospects for post-war reconstruction”, *Teoretychni ta prykladni pytannia derzhavotvorennya*, vol. 34 (1),

pp. 148-155, available at: <https://taais.oridu.odessa.ua/article/view/346844> (Accessed: 19 february 2026). DOI: <https://doi.org/10.35432/tisb342025346844>

7. Mamatova, T. Chykarenko, I. (2023), “Using artificial intelligence in the processes of developing strategic and project competencies of public managers”, *Publichne upravlinnia ta mistseve samovriaduvannia*. vol. 4, pp. 45-53, available at: <https://journals.politehnica.dp.ua/index.php/public/article/view/542> (Accessed: 19 february 2026). DOI: <https://doi.org/10.32782/2414-4436/2023-4-7>

8. The Verkhovna Rada of Ukraine (2012), The Law of Ukraine “About lawmaking activities”, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3354-20#Text> (Accessed: 19 february 2026).

9. Ministry of Justice of Ukraine (2000), Resolution of the board “Methodological recommendations for the development of draft laws and compliance with the requirements of regulatory drafting techniques”, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0041323-00#Text> (Accessed: 19 february 2026).

10. Ministry of Justice of Ukraine (2005), Order “On improving the procedure for state registration of regulatory legal acts in the Ministry of Justice of Ukraine and canceling the decision on state registration of regulatory legal acts”, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0381-05/ed20190408#n60> (Accessed: 19 february 2026).

11. Cabinet of Ministers of Ukraine (2021), Order “On the approval of the Concept of the National Strategic Planning System”, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/853-2025-%D1%80#Text> (Accessed: 22 february 2026).

Отримано редакцією журналу / Received: 10.03.26

Прорецензовано / Revised: 13.03.26

Схвалено до друку / Accepted: 20.03.26